העניים שהפקידו שעורים

דף עבודה בעקבות רבי פנחס בן יאיר

שם: _____ כיתה: _____

המעשה — הסיפור המלא

להלן עיבוד חינוכי, רגשי ומרתק לסיפור המופלא על רבי פנחס בן יאיר והעניים שהפקידו שעורים , מעובד במיוחד לבנים בכיתות ב׳-ד׳ (חינוך דתי-לאומי). הסיפור מדגיש את החשיבות העצומה של שמירה על רכוש הזולת, עד כדי מסירות נפש של ממש, ומראה כיצד עמל כפיים ואמונה מביאים לברכה והשגחה פרטית.

הסיפור מנוקד במלואו כנדרש.

פְּתִיחָה: סְעָרָה בַּלַּיְלָה וְשַׁקִּית שֶׁל מַחְסוֹר

יְלָדִים, סִגְרוּ לְרֶגַע אֶת הָעֵינַיִם. דַּמְיְנוּ עֶרֶב חֹרְפִּי וְקַר מְאֹד. רוּחַ חֲזָקָה שׁוֹרֶקֶת בַּחוּץ, מְעִיפָה עֲנָפִים וְעָלִים. טִפּוֹת גֶּשֶׁם כְּבֵדוֹת נוֹפְלוֹת עַל גַּגּוֹת הַבָּתִּים וְרֵיחַ שֶׁל אֲדָמָה רְטֻבָּה וּבֹץ מְמַלֵּא אֶת הָאֲוִיר. בְּתוֹךְ הַסְּעָרָה הַזֹּאת, בַּדֶּרֶךְ לָעִיר, צוֹעֲדִים בְּקֹשִׁי שְׁנֵי אֲנָשִׁים עֲנִיִּים. בִּגְדֵיהֶם רְטֻבִּים וְסְפוּגִים בְּמַיִם, וּנְעָלֵיהֶם בּוֹסְסוֹת בַּבֹּץ.

הֵם נוֹדְדִים כְּבָר יָמִים אֲרֻכִּים לְחַפֵּשׂ עֲבוֹדָה אוֹ מְעַט כֶּסֶף לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם. בִּידֵיהֶם שֶׁל הָעֲנִיִּים יֵשׁ רַק דָּבָר אֶחָד יָקָר – שַׂקִּית קְטַנָּה עֲשׂוּיָה מִבַּד גַּס, וּבְתוֹכָהּ מְעַט גַּרְגִּירֵי שְׂעוֹרִים (סוּג שֶׁל תְּבוּאָה). זֶה מָה שֶׁנִּשְׁאַר לָהֶם בָּעוֹלָם כֻּלּוֹ.

הָעֲנִיִּים הִגִּיעוּ לְעִירוֹ שֶׁל הַתַּנָּא הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר.

טוּק, טוּק, טוּק. הֵם דָּפְקוּ בַּיָּדַיִם רוֹעֲדוֹת מִקֹּר עַל דֶּלֶת הָעֵץ הַכְּבֵדָה שֶׁל בֵּית הַצַּדִּיק.

הַדֶּלֶת נִפְתְּחָה, וּמוּלָם עָמַד רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר. פָּנָיו הֵאִירוּ כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. הוּא הִכְנִיס אוֹתָם מִיָּד פְּנִימָה, הוֹשִׁיב אוֹתָם לְיַד תַּנּוּר חַם, וְהִגִּישׁ לָהֶם תֵּה מַהְבִּיל שֶׁחִמֵּם אֶת הַגּוּף וְאֶת הַנְּשָׁמָה.

לְמָחֳרַת בַּבֹּקֶר, הָעֲנִיִּים יָצאוּ מֵהַבַּיִת כְּדֵי לְחַפֵּשׂ פַּרְנָסָה בַּשּׁוּק שֶׁל הָעִיר. אַךְ מֵרֹב עֲיֵפוּת וּמֵהוּר – הֵם שָׁכְחוּ אֶת שַׂקִּית הַשְּׂעוֹרִים בַּפִּנָּה שֶׁל בֵּית הָרַב!

הַהַחְלָטָה שֶׁל הַצַּדִּיק: חֹרֶף, אָבִיב, וַעֲבוֹדָה קָשָׁה

עָבַר יוֹם, עָבְרוּ יוֹמַיִם, וְהָעֲנִיִּים לֹא חָזְרוּ.

רַבִּי פִּנְחָס מָצָא אֶת הַשַּׂקִּית בַּפִּנָּה. הוּא נָגַע בַּגַּרְגִּירִים הַקָּשִׁים. מָה אָדָם רָגִיל הָיָה עוֹשֶׂה? הָיָה אוֹמֵר: ״נוּ, זֶה קְצָת שְׂעוֹרִים. אָשִׂים אֶת זֶה בָּאָרוֹן. אִם זֶה יִתְקַלְקֵל אוֹ יֵרָקֵב – מָה לַעֲשׂוֹת? זֶה לֹא אַשְׁמָתִי! הֵם שָׁכְחוּ!״.

אֲבָל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר יָדַע שֶׁאֲבֵדָה וּפִקָּדוֹן שֶׁל יְהוּדִי זֶה דָּבָר קָדוֹשׁ. שֶׁלֹּא נִתָּן לְזַלְזֵל אֲפִלּוּ בְּפְרוּטָה שֶׁל הַזּוּלַת!

כְּשֶׁהִגִּיעַ הָאָבִיב, שָׂם לֵב רַבִּי פִּנְחָס שֶׁהַשְּׂעוֹרִים בַּשַּׂקִּית מַתְחִילוֹת לְהֵרָאוֹת יְשָׁנוֹת, וְיֵשׁ סַכָּנָה שֶׁתּוֹלָעִים יֹאכְלוּ אוֹתָן.

מָה הוּא עָשָׂה? רַבִּי פִּנְחָס הַגָּדוֹל, נְשִׂיא הַדּוֹר, לָקַח מַעְדֵּר קָטָן, יָצָא אֶל הַשָּׂדֶה שֶׁלּוֹ, וְהִתְחִיל לְנַכֵּשׁ אֶת הָאֲדָמָה הַקָּשָׁה!

שְׁלִיק... שְׁלָאק... קוֹל הַמַּעְדֵּר מַכֶּה בָּאֲדָמָה נִשְׁמַע הֵיטֵב. זֵעָה יָרְדָה עַל מִצְחוֹ הַקָּדוֹשׁ, אַךְ הוּא זָרַע אֶת כָּל הַשְּׂעוֹרִים שֶׁל הָעֲנִיִּים טִפָּה אַחַר טִפָּה, שׁוּרָה אַחַר שׁוּרָה.

״הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא,״ לָחַשׁ הָרַב, ״שָׁמַר עַל הַזְּרָעִים הָאֵלֶּה. הֵם שֶׁל אֲנָשִׁים מִסְכֵּנִים.״

שֶׂבַע שָׁנִים שֶׁל מְסִירוּת וּפֶלָא

הַהַשְׁגָּחָה הָעֶלְיוֹנָה רָאֲתָה אֶת לִבּוֹ הַטָּהוֹר שֶׁל הַצַּדִּיק. הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה, מַיִם מְתוּקִים יָרְדוּ מִן הַשָּׁמַיִם, וְהַשְּׂעוֹרִים הַקְּטַנּוֹת גָּדְלוּ וְהָפְכוּ לִשְׁבָּלִים גְּבוֹהוֹת וְזָהֳבוֹת שֶׁהִתְנוֹעֲעוּ בָּרוּחַ כְּיָם שֶׁל זָהָב.

בַּבֹּקֶר, יָצָא רַבִּי פִּנְחָס לִקְצֹר אֶת הַשָּׂדֶה. הוּא אָסַף אֶת כָּל הַתְּבוּאָה. מִשִּׁקִּית קְטַנָּה עָשׂוּיָה בַּד – צָמְחוּ עַכְשָׁו כַּמָּה וְכַמָּה שַׂקִּים עֲנָקִיִּים שֶׁל תְּבוּאָה חֲדָשָׁה וְרֵיחָנִית.

אֲבָל הָעֲנִיִּים? הֵם עֲדַיִן לֹא חָזְרוּ.

בַּשָּׁנָה הַבָּאָה, שׁוּב עָמְדָה הַתְּבוּאָה לְהִתְקַלְקֵל. וְשׁוּב, יָצָא רַבִּי פִּנְחָס אֶל הַשָּׂדֶה, זָרַע אֶת כָּל הַשַּׂקִּים בַּאֲדָמָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר!

וּבַבֹּקֶר שֶׁלְּאַחַר מִכֵּן, קָצַר תְּבוּאָה כְּפוּלָה וּמְכֻפֶּלֶת! וְכָךְ – שָׁנָה אַחַר שָׁנָה. הוּא נָאֱלַץ לִבְנוֹת מַחְסָנִים שְׁלֵמִים. שָׁנָה שְׁלִישִׁית, שְׁבִיעִית, שִׁשִּׁית...

שֶׁבַע שָׁנִים שֶׁרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר מַקְדִּישׁ אֶת כֹּחוֹ, זְמַנּוֹ וַאֲדָמָתוֹ – הַכֹּל כְּדֵי שֶׁהָרְכוּשׁ שֶׁל יְהוּדִי אַחֵר לֹא יֵהָרֵס, אֶלָּא יִצְמַח וְיִגְדַּל! וְהוּא שׁוֹמֵר עַל זֶה בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט, כְּסוֹד קָדוֹשׁ בֵּינוֹ לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

הַפְּגִישָׁה בַּשּׁוּק וְדֶלֶת הָאָסָם הַכְּבֵדָה

יוֹם אֶחָד, כַּעֲבֹר שֶׁבַע שָׁנִים (!), הוֹלֵךְ רַבִּי פִּנְחָס מִבֵּית הַמִּדְרָשׁ וְשׁוֹמֵעַ שְׁנֵי אֲנָשִׁים מְדַבְּרִים בַּשּׁוּק. קוֹלָם הָיָה שָׁבוּר, חָלוּשׁ וְעָצוּב. הֵם הָיוּ מְבֻגָּרִים יוֹתֵר, פְּנֵיהֶם מְקֻמָּטוֹת, וּבִגְדֵיהֶם קְרוּעִים אַף יוֹתֵר מִבָּעָבָר.

אָמַר עָנִי אֶחָד לַחֲבֵרוֹ בַּאֲנָחָה כְּבֵדָה: "אַתָּה זוֹכֵר... לִפְנֵי שֶׁבַע שָׁנִים שָׂכַחְנוּ שַׂקִּית שֶׁל שְׁעוֹרִים אֵצֶל רַבִּי פִּנְחָס? אוי... אִלּוּ רַק הָיוּ לָנוּ הַגַּרְגִּירִים הָאֵלֶּה הַיּוֹם, הָיִינוּ מְכִינִים דֵּיסָה וְיָשְׁנִים עִם בֶּטֶן מְלֵאָה."

עָנָה לוֹ חֲבֵרוֹ: "הַלְוַאי. אֲבָל אֵיךְ נֵלֵךְ אֵלָיו עַכְשָׁו? אַחֲרֵי שֶׁבַע שָׁנִים, הַשְּׁעוֹרִים כְּבָר הָפְכוּ לְעָפָר וַאֲבַק רַקָּבוֹן. בֶּטַח זָרְקוּ אוֹתָם מִזְּמַן".

פִּתְאוֹם, הֵם הִרְגִּישׁוּ יָד חַמָּה מֻנַּחַת עַל כִּתְפֵיהֶם. הֵם הִסְתּוֹבְבוּ וְרָאוּ אֶת פָּנָיו הַמְּאִירוֹת שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס.

"בָּנַי הַיְקָרִים!" חִיֵּךְ הָרַב, "שָׁמַעְתִּי אֶת קוֹלְכֶם. אַתֶּם הוּא שֶׁשְּׁכַחְתֶּם אֶת הַשְּׁעוֹרִים לִפְנֵי שֶׁבַע שָׁנִים?"

"כֵּן, כְּבוֹד הָרַב," הִשְׁפִּילוּ הָעֲנִיִּים אֶת מַבָּטָם בְּבוּשָׁה. "אֲנַחְנוּ מִצְטַעֲרִים שֶׁטָּרַדְנוּ אֶת הָרַב, הֵם בְּוַדַּאי נִרְקְבוּ..."

"בּוֹאוּ אֲחָרַי!" חִיֵּךְ הָרַב.

הוּא הוֹבִיל אוֹתָם אֶל חֲצַרוֹ הָאֲחוֹרִית. הָיוּ שָׁם אֲסָמִים גְּדוֹלִים (מַחְסָנֵי תְּבוּאָה). הָרַב הוֹצִיאוֹ מַפְתֵּחַ גָּדוֹל, הִכְנִיס לַמַּנְעוּל וְסוֹבֵב. חֲרִיקקקק – הַדֶּלֶת הַכְּבֵדָה נִפְתְּחָה לִרְוָחָה.

הָעֲנִיִּים עָמְדוּ וְלֹא הֶאֱמִינוּ לְמַרְאֵה עֵינֵיהֶם. הָרִיחוּ אֶת רֵיחַ הַשָּׂדֶה הַנִּפְלָא. הָאָסָם הָיָה מָלֵא עַד לַתִּקְרָה בְּהַר גָּדוֹל שֶׁל גַּרְגִּירֵי שְׁעוֹרָה מְשֻׁבָּחִים, טְרִיִּים וּמְלֵאִים בִּבְרָכָה! שָׁוְוִים שֶׁל הַשְּׁעוֹרִים הָיָה כֶּסֶף רַב מְאֹד – עֹשֶׁר שֶׁיָּכוֹל לְפַרְנֵס אוֹתָם שָׁנִים אֲרֻכּוֹת.

רַבִּי פִּנְחָס נֶעֱמַד מִן הַצַּד, הִצְבִּיעַ בְּיָדוֹ וְאָמַר בְּאַהֲבָה:

"שֶׁלָּכֶם הוּא. קְחוּ אוֹתוֹ. אֶת כָּל מָה שֶׁנָּתַתֶּם לִי, זָרַעְתִּי וְקָצַרְתִּי וְשָׁמַרְתִּי בַּעֲבוּרְכֶם. קְחוּ אֶת מָה שֶׁשֶּׁלָּכֶם וּלְכוּ לְשָׁלוֹם."

הָעֲנִיִּים פָּרְצוּ בִּבְכִי גָּדוֹל שֶׁל הִתְרַגְּשׁוּת וְהוֹדָיָה לַה'. הֵם הֵבִינוּ אֶת הַנֵּס הָעָצוּם וְאֶת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס – שֶׁמָּמוֹן יִשְׂרָאֵל הָיָה יָקָר בְּעֵינָיו יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר אַחֵר בָּעוֹלָם.

א. שְׁאֵלַת פְּתִיחָה (לפני הסיפור):

"ילדים, קרה לכם פעם שהשאלתם צעצוע יקר או ספר אהוב לחבר, וכשהוא החזיר לכם אותו הוא היה קרוע, מלוכלך או שבור? איך הרגשתם באותו רגע?

היום נשמע על מישהו שהשאיר דבר קטנטן אצל רבי פנחס בן יאיר, ונראה מה הצדיק עשה עם זה."

ב. הֶעָרוֹת בְּצוּעַ וּסְטוֹרִיטֶלִינְג (איך לספר):

ג. הַמְלָצוֹת לְמַצֶּגֶת שְׁקוּפִיּוֹת (ללא חשש פגיעה בקדושה):

ד. פְּעִילוּת מְסַכֶּמֶת מֻמְלֶצֶת בַּכִּתָּה:

משחק "מוצא האבדה ואיש הפקדון":

נחלק את הילדים לזוגות. נותנים לכל זוג פריט קטן (מחק, כדור קטן, עיפרון). ילד א' נותן לילד ב' לשמור עליו למשך ה"שבוע" (שתי דקות של מוזיקה בכיתה שבהם עושים פעילות אחרת). ילד ב' צריך לחשוב על דרך מקורית כיצד שמר ודאג לחפץ עד שהחזיר אותו לילד א' (למשל: "הכנסתי לקלמר מיוחד", "ניקיתי לך אותו"). לאחר מכן שואלים את

הילדים איך ההרגשה לקבל משהו חזרה בצורה מכובדת ושמורה, וכך מחברים זאת לרעיון של רבי פנחס שעמל שבע שנים!

סיפור 57 • רבי פנחס בן יאיר • העניים שהפקידו שעורים

מקורות: מדרש רבה: דברים רבה, פרשה ג׳, אות ג׳ (הסיפור המקורי על העניים שהפקידו שעורים אצלו, ושזרעם ועשה מהם גורן). ירושלמי: מסכת דמאי, פרק א׳, הלכה ג׳. (הסיפור מוזכר במקורות במקביל לגדלותו הכללית, כגון בבלי מסכת חולין דף ז׳, שם מבואר על הקפדתו שלא ליהנות משל אחרים).

1. שאלות ידע מתוך הסיפור

א. בתחילת הסיפור נאמר: "להלן עיבוד חינוכי, רגשי ומרתק לסיפור המופלא על רבי פנחס בן יאיר והעניים שהפקידו שעורים, מעובד במיוחד לבנים בכיתות ב'-ד' (חינוך דתי-לאומי)." — מה קרה מיד לאחר מכן?

ב. מדוע התרחש הדבר המתואר במשפט: "הֵם דָּפְקוּ בַּיָּדַיִם רוֹעֲדוֹת מִקֹּר עַל דֶּלֶת הָעֵץ הַכְּבֵדָה שֶׁל בֵּית הַצַּדִּיק."?

ג. כיצד הגיב רבי פנחס בן יאיר למצב המתואר: "זֶה יָרַדָה עַל מִצְחוֹ הַקָּדוֹשׁ, אַךְ הוּא זָרַע אֶת כָּל הַשְּׂעוֹרִים שֶׁל הָעֲנִיִּים טִפָּה אַחַר טִפָּה, שׁוּרָה אַחַר שׁוּרָה."?

ד. מה השתנה בין "וְהוּא שׁוֹמֵר עַל זֶה בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט, כְּסוֹד קָדוֹשׁ בֵּינוֹ לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא." לבין "כֵּן, כְּבוֹד הָרַב," הִשְׁפִּילוּ הָעֲנִיִּים אֶת מַבָּטָם בְּבוּשָׁה."?

ה. כיצד הגיע הסיפור אל האירוע: "הֵם הֵבִינוּ אֶת הַנֵּס הָעָצוּם וְאֶת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס – שֶׁמָּמוֹן יִשְׂרָאֵל הָיָה יָקָר בְּעֵינָיו יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר אַחֵר..."?

2. השלימו פרטים מדויקים מן הסיפור

א. להלן עיבוד חינוכי, רגשי ומרתק לסיפור המופלא על רבי פנחס בן יאיר והעניים שהפקידו שעורים , מעובד במיוחד לבנים בכיתות ב׳-ד׳ (חינוך דתי-_____).

ב. הֵם נוֹדְדִים כְּבָר יָמִים אֲרֻכִּים לְחַפֵּשׂ עֲבוֹדָה אוֹ מְעַט כֶּסֶף _____.

ג. הֵם דָּפְקוּ בַּיָּדַיִם רוֹעֲדוֹת מִקֹּר עַל דֶּלֶת הָעֵץ הַכְּבֵדָה שֶׁל בֵּית _____.

ד. אַךְ מֵרֹב עֲיֵפוּת וּמְהוּמָה – הֵם שָׁכְחוּ אֶת שַׂקִּית הַשְּׂעוֹרִים בַּפִּנָּה שֶׁל בֵּית _____!

ה. זֶעָה יָרְדָה עַל מִצְחוֹ הַקָּדוֹשׁ, אַךְ הוּא זָרַע אֶת כָּל הַשְּׂעוֹרִים שֶׁל הָעֲנִיִּים טִפָּה אַחַר טִפָּה, _____ אַחַר שׁוּרָה.

נכון או לא נכון — על פי פרטי הסיפור

משפט מן המעשה או שינוי שלו	נכון	לא נכון	תקנו או הביאו הוכחה
הֵם נוֹדְדִים כְּבָר יָמִים אֲרֻכִּים לְחַפֵּשׂ עֲבוֹדָה אוֹ מְעַט כֶּסֶף לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם.	□	□	
בסיפור לא התרחש הדבר הבא: אַךְ מֵרֹב עֲיֵפוּת וּמְהוּמָה – הֵם שָׁכְחוּ אֶת שַׂקִּית הַשְּׂעוֹרִים בַּפִּנָּה שֶׁל בֵּית הָרַב!	□	□	
מִשַּׂקִּית קְטַנָּה עֲשׂוּיָה בַּד – צָמְחוּ עַכְשָׁו כַּמָּה וְכַמָּה שַׂקִּים עֲנָקִיִּים שֶׁל תְּבוּאָה חֲדָשָׁה וְרֵיחָנִית!	□	□	
בסיפור לא התרחש הדבר הבא: אִלּוּ רַק הָיוּ לָנוּ הַגַּרְגִּירִים הָאֵלֶּה הַיּוֹם, הָיִינוּ מְכִינִים דַּיְסָה וְנָשְׁנִים עִם בֶּטֶן מְלֵאָה.	□	□	
רַבִּי פִּנְחָס נֶעֱמַד מִן הַצַּד, הִצְבִּיעַ בְּיָדוֹ וְאָמַר בְּאַהֲבָה:	□	□	

3. מה היה ראשון?

כתבו ליד כל אירוע מספר מ־1 עד 5 לפי סדר התרחשותו בסיפור.

□ וְשׁוּב, יָצָא רַבִּי פִּנְחָס אֶל הַשָּׂדֶה, זָרַע אֶת כָּל הַשַּׂקִּים בַּאֲדָמָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר!

□ להלן עיבוד חינוכי, רגשי ומרתק לסיפור המופלא על רבי פנחס בן יאיר והעניים שהפקידו שעורים , מעובד במיוחד לבנים בכיתות ב׳-ד׳ (חינוך דתי-לאומי).

□ לאחר מכן שואלים את הילדים איך ההרגשה לקבל משהו חזרה בצורה מכובדת ושמורה, וכך מחברים זאת לרעיון של רבי פנחס שעמל שבע שנים!

□ לְמָחֳרָת בַּבֹּקֶר, הָעֲנִיִּים יָצאוּ מֵהַבַּיִת כְּדֵי לְחַפֵּשׂ פַּרְנָסָה בַּשׁוּק שֶׁל הָעִיר.

□ אֲנַחְנוּ מִצְטַעֲרִים שֶׁטָּרַדְנוּ אֶת הָרַב, הֵם בְּוַדַּאי נִרְקְבוּ...

לפני ואחרי

מה קרה לפני: "וְשׁוּב, יָצָא רַבִּי פִּנְחָס אֶל הַשָּׂדֶה, זָרַע אֶת כָּל הַשַּׂקִּים בַּאֲדָמָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר!"?

מה קרה אחרי: "אֲנַחְנוּ מִצְטַעֲרִים שֶׁטָּרַדְנוּ אֶת הָרַב, הֵם בְּוַדַּאי נִרְקְבוּ..."?

סיבה ותוצאה מתוך המעשה

האירוע הנתון	מה גרם לו?	מה הייתה תוצאתו?
אַךְ מֵרֹב עֲיֵפוּת וּמְהוּמָה – הֵם שָׁכְחוּ אֶת שַׂקִּית הַשְּׂעוֹרִים בַּפִּנָּה שֶׁל בֵּית הָרַב!		
אִלּוּ רַק הָיוּ לָנוּ הַמַּרְגִּירִים הָאֵלֶּה הַיּוֹם, הָיִינוּ מְכִינִים דַּיְסָה וְעָשִׁינוּ עִם בֶּטֶן מְלֵאָה.		

4. הבנה והעמקה

המסר העולה מן הסיפור: המידה הטובה והדרך לעבודת השם העולות מן המעשה

א. מה מלמד המעשה "העניים שהפקידו שעורים" על רבי פנחס בן יאיר? הביאו שתי ראיות מדויקות מן הסיפור.

ב. הסבירו במילים שלכם את המשפט: "מִשַּׁקִּית קְטַנָּה עֲשׂוּיָה בַּד – צָמְחוּ עָכְשָׁו כַּמָּה וְכַמָּה שַׁקִּים עֲנָקִיִּים שֶׁל תְּבוּאָה חֲדָשָׁה וְרֵיחָנִית!".

ג. אילו רבי פנחס בן יאיר לא היה פועל כפי שמתואר ב־"כֵּן, כְּבוֹד הָרַב," הִשְׁפִּילוּ הָעֲנִיִּים אֶת מַבָּטָם בְּבוּשָׁה." — כיצד היה הסיפור עשוי להסתיים?

ד. כיצד האירוע "הֵם הֵבִינוּ אֶת הַנֵּס הָעָצוּם וְאֶת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס – שֶׁמָּמוֹן יִשְׂרָאֵל הָיָה יָקָר בְּעֵינָיו יוֹתֵר..." מחזק את המסר של הסיפור?

5. קומיקס — אירועים ממשיים מן הסיפור

ציירו כל אירוע והוסיפו מתחתיו משפט מתאים.

1. להלן עיבוד חינוכי, רגשי ומרתק לסיפור המופלא על רבי פנחס בן יאיר והעניים...

2. הַדֶּלֶת נִפְתְּחָה, וּמוּלָם עָמַד רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יָאִיר.

3. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא," לָחַשׁ הָרַב, "שְׁמֹר עַל הַזְּרָעִים...

4. אָמַר עָנִי אֶחָד לַחֲבֵרוֹ בַּאֲנָחָה כְּבֵדָה: "אַתָּה זוֹכֵר...

סיפור 57 • רבי פנחס בן יאיר • העניים שהפקידו שעורים

5. שָׁוְוֹם שֶׁל הַשְּׂעוֹרִים הָיָה כֶּסֶף רַב מְאֹד – עֹשֶׁר שֶׁיָּכוֹל...

6. לאחר מכן שואלים את הילדים איך ההרגשה לקבל משהו חזרה בצורה מכובדת...

6. כתיבה ויצירה בעקבות הסיפור

סיפור 57 • רבי פנחס בן יאיר • העניים שהפקידו שעורים

☐ **יומן:** כתבו מנקודת מבטו של מי שראה את האירוע "וְעָה יָרְדָה עַל מִצְחוֹ הַקָּדוֹשׁ, אַךְ הוּא זָרַע אֶת כָּל הַשְּׂעוֹרִים שֶׁל הָעֲנִיִּים טְפָּה אַחַר טְפָּה, שׁוּרָה אַחַר...".

☐ **מכתב:** כתבו לרבי פנחס בן יאיר בעקבות "אִלּוּ רַק הָיוּ לָנוּ הַגַּרְגִּירִים הָאֵלֶּה הַיּוֹם, הָיִינוּ מְכִינִים דַּיְסָה וְיָשְׁנִים עִם בֶּטֶן מְלֵאָה.".

☐ **דו־שיח:** חברו שיחה שהייתה יכולה להתרחש רגע לפני "רַבִּי פִּנְחָס נֶעֱמַד מִן הַצַּד, הִצְבִּיעַ בְּיָדוֹ וְאָמַר בְּאַהֲבָה:".

☐ **דיווח:** כתבו ידיעה קצרה שכותרתה "העניים שהפקידו שעורים".

המחזה

רגע מן הסיפור	הדמויות	מה יאמרו או יעשו?
אַךְ מֵרֹב עֲיֵפוּת וּמְהוּמָה – הֵם שָׁכְחוּ אֶת שַׂקִּית הַשְּׂעוֹרִים בַּפִּנָּה שֶׁל בֵּית הָרַב!		
כֵּן, כְּבוֹד הָרַב," הִשְׁפִּילוּ הָעֲנִיִּים אֶת מַבָּטָם בְּבוּשָׁה.		

7. חיבור לחיים מתוך המעשה

א. מה אפשר ללמוד מן הדרך שבה רבי פנחס בן יאיר פעל באירוע "וְהוּא שׁוֹמֵר עַל זֶה בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט, כְּסוֹד קָדוֹשׁ בֵּינוֹ לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא."?

ב. תארו מצב מחיי הכיתה שבו אפשר ליישם את המסר של "העניים שהפקידו שעורים".

ג. איזו פעולה מעשית תעשו השבוע בעקבות הסיפור?

מרבי פנחס בן יאיר ומן המעשה "העניים שהפקידו שעורים" למדתי

ש_____.

מחוון למורה — 100 נקודות

ידיעת פרטי הסיפור	סדר וסיבה־תוצאה	ראיות מן הטקסט	הבנת המסר	יצירתיות ויישום
25	20	20	20	15